

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ V NOVÉM ŠKOLNÍM ROCE

1. a 2. třída	pátek od 14.15 h	vyučující Bc. Ludmila Nosková
3. a 4. třída	středa od 16.15 h	vyučující Bc. Marie Zahrádková
5. až 7. třída	středa od 16.15 h	vyučující Ing. Zuzana Klodnerová

Výuka se koná v uvedené časy na faře v Semilech.

SETKÁNÍ FARNÍ RADY

V pátek 27. 9. 2019 od 19.00 h se na faře v Semilech uskuteční setkání farní rady. Jsou na něj zváni všichni farníci, kteří mají k dění ve farnosti jakékoliv podněty, rady, doporučení či námítky.

NOVÝ KATECHETICKÝ KURZ 2019–2021

Chcete se věnovat katechezi, výuce náboženství ve školách nebo pedagogické práci s dětmi, mládeží i dospělými ve farnosti?

Na **Katolické teologické fakultě v Praze** se otevírá nový běh dvouletého katechetického kurzu, který vás pro tyto služby připraví!

Podmínky přijetí:

- Ukončené středoškolské vzdělání s maturitou, studijní předpoklady
- Předpoklady ke katechetické službě (osobnostní a křesťanská zralost, dobrá pověst, pedagogické schopnosti)
- Plné společenství s katolickou církví (včetně svátostné praxe)
- Přijetí všech iniciačních svátostí (křest, biřmování, eucharistie)
- Základní náboženské znalosti

Bližší informace o cíli kurzu, jeho časovém a obsahovém plánu, **přihlásce (do 29. září 2019)** a úhradě poplatků naleznete na webových stránkách fakulty:

<https://www.ktf.cuni.cz/KTF-2132.html>

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 12. září 2019. Uzávěrka následujícího čísla: 26. září 2019. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky (ve formátu doc, docx, odt) zasílejte na adresu hřivna@post.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 16. 9. – 29. 9. 2019

16. 9. Po			<i>Památka sv. Ludmily, mučednice</i>
17. 9. Út	KA	18.00	za obrácení dětí a vnoučat
18. 9. St	KA	08.00	za † syna Josefa Hladíka u příležitosti 14. výročí úmrtí
19. 9. Čt			<i>Památka sv. Ondřeje Kim Tae-göna, kněze, Pavla Chöng Ha-sanga a druhů, mučedníků</i>
	KA	08.00	za obrácení manžela
20. 9. Pá			<i>Svátek Výročí posvěcení katedrály sv. Štěpána</i>
	KO	18.00	za prohloubení víry bratrů a jejich uzdravení
21. 9. So			<i>Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty</i>
	DD	13.30	za farníky
	KA	18.00	za duchovní doprovázení a ochranu Panny Marie v těžké nemoci kmotry
22. 9. Ne			25. neděle v mezidobí
	KO	08.30	za † Emilií Honegrovou a rodiče, za † Zdeňka Lindnera a za † Vladimíra Kučmu, syna Jozefa, rodiče a sourozence
23. 9. Po			<i>Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze</i>
24. 9. Út	KA	18.00	za úspěch ve škole pro Davida Ouhrabku a navrácení k víře
25. 9. St	KA	08.00	za zdraví a Boží požehnání pro Veroniku a Milana Staregovy a jejich děti
26. 9. Čt	KA	08.00	za † Pavla Horvata a celý rod
27. 9. Pá			<i>Památka sv. Vincence z Paula, kněze</i>
	KO	18.00	za zdraví Marty Balušíkové
28. 9. So			Slavnost SV. VÁCLAVA, mučedníka, hlavního patrona českého národa
	KO	08.30	za † Václava Votočku a sestru
29. 9. Ne			26. neděle v mezidobí
	KO	08.30	za Josefa Karmáška a rodiče, za † Jaroslava Kousala a rodiče a za † Františka Matouše, oboje rodiče a sourozence

sbírka na charitu

UCTÍVEJME KRISTA TAK, JAK TO CHCE ON SÁM

Chceš prokazovat úctu Kristovu tělu Nepřehlížej tedy, že je nahý: abys mu tady v chrámě neprokazoval úctu hedvábnými rouchy, a venku nepřehlížel, že je deptá zima a nahota.

Ten, kdo řekl: „To je mé tělo“, je tentýž, kdo řekl: „Viděli jste mě hladovět, a nedali jste mi najíst“, a také: „Cokoliv jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.“

Učme se tedy být moudří a uctíváme Krista tak, jak to chce on sám. Tomu, kdo je uctíván,

MEDITACE SVATOVÁCLAVSKÁ

Ne, že bych mohl čímkoliv rozhojnit naše vědomosti o vévodovi české země; ale stalo se kdysi jedno zjevení, o kterém bych vám chtěl dát opožděnou zprávu. Bylo to za války (první světové – pozn. red.), v jedné z nejšmutnějších a nejtěžších zim; tehdy se všechno zdálo skoro ztraceno, a jen s námahou jsme v sobě udržovali malý a zoufale vytrvalý ohniček naděje. (Jak je to dávno, Bože, jak je to dávno!) V takových dobách se člověk ohlíží po znameních; i hledal jsem za jednoho nedělního odpoledne – bylo to právě kolem Vánoc jako teď – nějaké znamení na temném a sirém Hradě pražském.

Katedrála svatého Víta byla kupodivu otevřena; bylo tam šero jako teď, jen maličko lidí se modlilo ve zřešené lodi chrámové a několik svíček zimomřivě svítilo před vysokými temnými oltáři. Bylo to strašně smutné a přísné jako znamení. A tu se otevřely železné dveře kaple svatováclavské a z nich vycházel průvod kněží s hořícími svícemi, jako z jiného věku a zpívali. Zpívali mešními, silnými, stářím jakoby nazrnutými hlasy: „Svatý Václave, vévodo české země, oroduj za nás, pros za nás Boha, Svatého Ducha...“

V katedrále se udělala docela tma, jenom ty

je přece milejší taková pocta, jakou si sám přeje, nikoliv taková, jakou si vymyslíme my...

Také ty prokazuj Bohu takovou poctu, jakou on sám v příkázáních ustanovil a majetku uživej ve prospěch chudých. Vždyť Bohu přece není třeba zlatých rouch, nýbrž zlatých duší. Takže ne abys krášlil chrám a přitom nedbal trpícího bližního: neboť on je drahocennější přibytěk Boží, než chrám.

Sv. Jan Zlatoústý: *Promluvy na Matoušovo evangelium*

ornáty, jenom ty stříbrné a plešaté hlavy velikých starců zářily v kmitavém plápolání svéc. „Ty jsi dědic české země; rozpomeň se na své plémě... Nedej zahynouti nám ni budoucím.“

Svatovítští canonici už zašli do sakristie, tma zalila katedrálu, a ještě jsem oběma kolena klečel na tvrdém a mrazivém kamení; ale pak už ve mně nebyl malý a zoufale vytrvalý ohniček naděje, nýbrž zářivá a slavnostní řada hořících svéc. Nezapomeňme na tuto tradici svatováclavskou.

Mám před sebou knížečku; jmenuje se Godod King Wenceslaus, vyšla loni v Chicagu a obsahuje vánoční hru, kterou napsal pan Cloyd Head pro jednu školu na Floridě. Teď o Vánocích se po celém anglosaském světě bude zpívat koleda o dobrém králi Václavu.

*I když nechceme,
půjdeme s jinými lidmi a národy
po hřejivých stopách,
jež zanechal ve sněhu
dobrý kníže Václav.*

(Tyto řádky Karel Čapek napsal pro Lidové Noviny 18. 12. 1938 – týden před svou smrtí)

ČASTO CHCEME VŠE VYŘEŠIT SAMI

Životní cesta k Bohu pro nás bude mnohem kratší, pohodlnější a také účinnější, pokud se naučíme v srdci uchovávat vnitřní pokoj i za nepříznivých okolností. Abychom udrželi vnitřní pokoj, musíme si především uvědomit, že všechno dobro, které můžeme vykonat, pochází jedině od Boha. „Beze mne nemůžete dělat nic,“ říká Ježíš (Jan 15,5). Zásadní problém našeho duchovního života je tedy skrytý v následující otázce: „Jak nechat Ježíše, aby ve mně jednal? Jak umožnit milosti Boží, aby volně jednala v mém životě?“

Často se zneklidňujeme a chceme vše vyřešit sami. Mnohem účinnější je ale zůstat pokojně před zrakem Božím a nechat jej konat v nás. Čím je totiž naše duše klidnější a pokojnější, tím více jeho milost skrze nás může působit. Naše konání musí být v souladu s působením Ducha Božího, který je duchem něžným a pokojným. Neměli bychom tedy jednat v neklidu. Vincenc z Pauly, za kterým zůstalo veliké dílo, k tomu říkal: „Dobro, které Bůh koná, koná sám, skoro aniž bychom si toho všimli. Musíme spíše nechat jednat než jednat.“

Chceme-li si uchovat pokoj uprostřed životních rizik, máme jen jediné řešení: naprosto se spolehnout na samotného Boha, nebeského Otce, „který ví, co potřebujeme“ (srov. Mt

6,32). Velkou překážkou pro nás ale může být, pokud nevěříme v Boží Prozřetelnost. Mnozí v Boží Prozřetelnost nevěří, protože ji nezakusili. A nezakusili ji proto, že nikdy neskročili do prázdna, neudělali krok víry, neponechali jí nikdy možnost zasáhnout: všechno mají propočítané, všechno předvídají, všechno se snaží vyřešit, spoléhají jen na sebe, místo toho, aby spoléhali na Boha.

Nechceme samozřejmě říci, že je něco špatného na připravenosti, předvídavosti a propočtech. Všechno ale závisí na postoji srdce, s jakým to děláme. Je totiž obrovský rozdíl mezi člověkem, který ustrašeně plánuje dopředu vše do nejmenších detailů, protože nevěří v Boží zásah, a člověkem, který samozřejmě dělá vše, co je správné, ale odevzdává s důvěrou Bohu vše, na co mu síly nestačí.

Ale jak máme růst v této naprosté důvěře v Boha? Určitě ne jenom pomocí rozumových spekulací. Ty ve chvíli zkoušky neobstojí. Řešení je v modlitbě! Modlitba je totiž naprosto nutná k tomu, abychom mohli růst v důvěře. Příliš mnoho lidí je neklidných jen proto, že si nenajdou čas sytit své srdce a dát mu znovu pokoj skrze láskyplný pohled upřený na Ježíše.

Podle knihy Jacquesa Philippe: *Hledej pokoj a jdi za ním*

OSEL A FLÉTNA

Na poli nějakou dobu ležela opuštěná flétna, na kterou už nikdo nehrál. Až jednoho dne šel kolem osel. Silně do ní foukl, až vydala nejkrásnější zvuk svého života, nejkrásnější v celém životě osla i flétny.

Oba nedokázali pochopit, co se vlastně stalo, a vzhledem k tomu, že rozum nebyl jejich silnou stránkou a oba dva v rozum věřili, rychle se od sebe vzdálili, protože se styděli za to nejlepší, co každý z nich za svou smutnou existenci učinil.

Kolik opuštěných fléten a kolik oslů je na tomto světě! Mnozí z nás se neznají a skrývají sami sobě, kdo jsou, a žádají lásku od jiných nepoznaných, kteří svou totožnost také skrývají. Ale někdy se objeví záblesk, jiskra, a všechno se jasně osvíti... Ale tím to také skončí. Protože schází odvaha. Člověk potřebuje tolik odvahy, aby mohl milovat.

Ale stejně tolik jí potřebuje, aby se nechal milovat.

Bruno Ferrero: *Příběhy pro potěchu duše*